

DESIRE®

A romantic couple in formal attire. The man is on the left, wearing a dark shirt, looking towards the woman. The woman is on the right, wearing a red lace dress and a diamond necklace, looking down. They are in a room with a large window overlooking a mountain landscape.

Barbara Dunlopová
Sophiiny tajnosti

 HARLEQUIN®
TM

BARBARA DUNLOPOVÁ

SOPHIINY TAJNOSTI

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

*Milá čtenářko,
věřím, že Vás mé dubnové příběhy zaujmou svými
nevšedními náměty. Hned v tom prvním nazvaném
Tajemství hudby jsou oba hrdinové výjimeční muzi-
kanti a hudba jim přináší nejen radost, ale je pro ně
i způsobem jak komunikovat s jejich vnitřním i vněj-
ším světem. V povídce Sophiiny tajnosti zase hrdinka
neví co s penězi, a tak doufá, že pomocí DNA testu
najde nějaké příbuzné, kterým by třeba mohla pomo-
ci... Třetí romance Pan Nedosažitelný se věnuje dnes
čím dál tím aktuálnějšímu tématu, a to kiberšikaně.*

*Všechna tato prostředí jsou ale především kulisou
pro romantickou zápletku, v níž hrdinové nezadrži-
telně míří ke svému osudovému protějšku.*

Přeju Vám ničím nerušené chvíle s knihou.

*S láskou
Váš Harlequin*

Barbara Dunlopová

SOPHINY TAJNOSTI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Midnight Son

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Barbara Dunlop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9078-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9079-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9080-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Budeš se prostě muset naučit, jak být bohatá, Sophie,“ prohlásila moje kamarádka Tasha Gillenová, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě.

Stály jsme na větrné terase domu na prodej severně od Seattlu. Před námi se rozprostíral jasně modrý Tichý oceán, lemovaný strmým svahem rozeklaných skal. Na terase se nacházela útulná souprava ratanového nábytku s vínovými polštáři, lačkové stolky z teakového dřeva a zděný grilovací koutek. Za námi se před honosnou velkou místností tyčila vysoká prosklená stěna.

„Co bych asi tak dělala se šesti koupelnami?“ Byla jsem sama a svobodná a samotu jsem pociťovala každým dnem víc a víc. Ještě loni byly mé tři nejlepší kamarádky taky svobodné. Jenže teď už měly partnery a já zůstala sama.

„Nemusíš je používat všechny najednou,“ odpověděla trpělivě, jako by mluvila s někým, kdo má hodně dlouhé vedení. Sice to tak nemyslela, ale něco pravdy v jejím postoji bylo. „Budeš tu mívat hosty, Sophie.“

„Jo, a koho?“ Moje kamarádky už měly svůj život. Tasha, Layla a Brooklyn se zamilovaly, vdaly a odstěhovaly se ze Seattlu.

„Ty se lituješ?“ ušklíbla se Tasha.

„Asi ano,“ připustila jsem.

V hloubi duše jsem měla z kamarádek radost. Opravdu. Vždycky mi byly oporou, ale můj život najednou

nabral velmi zvláštní směr. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že se s tím vším pořád nějak nedokážu vyrovnat.

Minulé léto jsem pomohla při vývoji nové technologie. Jmenovala se Sweet Tech a vyráběla luxusní dezerty pro špičkové restaurace. Byla velmi úspěšná, mnohem úspěšnější, než si kdokoli z jejich tvůrců dokázal představit.

S pomocí Tashina manžela Jamieho jsme patent prodali japonské společnosti za spoustu peněz. Součástí dohody byly i licenční poplatky, což znamenalo, že mi na účet neustále proudila spousta peněz. Mít takové bohatství se ukázalo být složitější, než jsem čekala.

„Chudák malá bohatá holka?“ otázala se Tasha se smíchem v hlase.

„Ano,“ řekla jsem. Uhodila hřebíček na hlavičku. „Nikoho nemám,“ postěžovala jsem si. „Nevím si se sebou rady. Nudím se.“

Nepracovala jsem. Necítila jsem se užitečná. Neměla jsem žádný důvod někam chodit nebo něco dělat. Připadala jsem si k ničemu.

Tasha se znovu otočila a zadívala se na dům. „Tady by se ti skvěle nudilo. Ten dům je úžasný.“

Otočila jsem se, abych si ho znovu prohlédla. „Mně ta velikost deprimuje.“

„Přestaň to dramatizovat, ano?“

„Já to nedramatizuju.“ No, možná trošku.

„Tobě ten barák nahání strach,“ řekla a měla pravdu.

„Jak bych to tu asi sama zvládla uklízet?“ Jen samotné mytí podlah by mi zabralo celý den.

„Sophie, na to si přece najmeš lidi.“

Zasmála jsem se při pomyslení, že bych si měla sehnat *lidi*. Jedna věc byla přijmout fakt, že jsem bohatá, druhá byla začít se podle toho chovat.

„Ty fakt vůbec neumíš být bohatá,“ odfrkla si Tasha.

„Jo? Zato ty ses to naučila rychle. Vsadím se, že máš *lidi* na kdeco.“

Tasha a její manžel, ekonom Jamie, využili svých

geniálních investičních schopností a vydělávali spoustu peněz na burze.

„No tak jo, pár lidí pro mě dělá. Ale teď jde o to, že si můžeš dovolit mít takový krásný dům. Víím, že by se ti líbilo bydlet u vody.“

„To jo.“ Líbilo se mi tu. A tenhle dům byl v podstatě můj sen.

„Můžeš si teď dělat, co chceš, Sophie. Přestaň se držet zpátky.“

„A co z toho?“ Neudržela jsem se a v hlase mi zaznělo zoufalství.

Jistě, mohla jsem si dělat, co chci. Potíž byla v tom, že jsem nepřišla na to, co to je. A to jsem se dost snažila.

Přispívala jsem na charitu. Protože pokud má člověk aspoň kousek svědomí, je to první věc, kterou udělá, když nečekaně zbohatne. Naše místní organizace na podporu gramotnosti, nemocnice a zvířecí útulek byly za moji podporu vděčné. Posílali mi děkovné dopisy a připijeli mi na večírcích. Jenže to nebyla každodenní práce. Nepotřebovali mě, abych jim pomáhala s chodem organizace. A i kdyby, neměla jsem dostatečné odborné znalosti v oblasti zdravotnictví, výuky nebo péče o zvířata.

Když jsem vyrůstala, byly jsme s mámou samy. Máminka byla zdravotní sestra a moc peněz za svou práci nedostávala.

„Malý dům tady na pobřeží nenajdeš,“ navázala Tasha na náš přerušovaný rozhovor. „Pozemky tady mají příliš vysokou cenu.“

Během snahy najít správný dům se mi to rozhodně potvrdilo. Tohle byl už desátý dům, kde jsme byly tento týden na prohlídce, a byl stejně výstavní a obrovský jako všechny ostatní. A musela jsem přiznat, že tenhle se mi opravdu líbil, i když jsem měla dojem, že bych si musela nakreslit pláněk, abych se neztratila někde v prostoru mezi ložnicí a kuchyní.

Bylo těžké si srovnat v hlavě, že si ho můžu jen tak

koupit. Stačilo vytáhnout šekovou knížku a napsat sumu se spoustou nul na konci, a všechno by se zaplatilo z účtu s ještě větším počtem nul.

„Možná bych mohla bydlet v apartmá nad garáží a zbytek domu pronajmout rodině s pěti dětmi.“

Tasha rozhodla rukama. „A vzdát se té terasy nad vodou?“

„Ta terasa je úžasná.“

Do té terasy se musel zamilovat snad každý. Rozkládala se v délce dvaceti metrů před obývacím, jídelnou, pracovní a hlavní ložnicí. Pod ní, ve spodním patře, byla další terasa s bazénem a vířivkou. V horkých letních dnech tam bylo soukromí, a navíc příjemný chládek.

„Navíc to tu máš už zařízené,“ dodala Tasha.

Nebyla jsem si jistá, jestli je to dobře nebo ne. „Já už ale nábytek mám.“

„Máš pohovku, kuchyňský stůl a postel.“

„Je to skvělá pohovka.“

Pomyslela jsem na svůj pohodlný kožený gauč, a jak dlouho jsem na něj šetřila, jak jsem si myslela, že mi takový pěkný a drahý kus nábytku vydrží desítky let.

To byla jedna z věcí, která provázela tak nečekaně nabyté bohatství. Vymazalo to většinu vašeho předchozího životního úsilí. Mohla jsem si teď koupit deset kožených pohovek, nebo klidě sto. Nebo jsem se prostě mohla nastěhovat do domu, kde profesionální dekoratér dokonale sladil veškeré vybavení do posledního detailu.

„Dokážeš si představit, že bys tu žila?“ zeptala se Tasha. „To je ta správná otázka. Vidí se bohatá Sophie, jak popíjí ranní kávu na terase nebo si hoví před kameným krbem a čte si knížku?“

To jsem si představit dokázala. Problém byl, že nic jiného jsem si představit neuměla. Ale přece jsem si do konce života nemohla jen číst a popíjet kávu.

„Přemýšlela jsem, že bych nechala zkrášlit třeba nějaký park,“ řekla jsem.

„Prosím?“ Tashu moje změna tématu nejspíš zaskočila. Pokusila jsem se jí to vysvětlit. „Napadlo mě, že kromě příspěvků na charitu bych mohla dělat něco pro město. A parky jsou teď dost oblíbené téma. Zjistila jsem, že můžu adoptovat park.“

„Nebo si taky můžeš koupit dům,“ nedala se Tasha.

„A celý den v něm prosedět zavřená?“

„V domě se bydlí, Sophie. Dělal bys v něm totéž, co teď ve svém bytě. Jen by to tu bylo větší, lepší, krásnější a pohodlnější.“

„Jen koukni na tu zahradu. Tebe zahradničení baví víc než mě,“ řekla jsem. „Já na to moc nejsem.“ Zahrady jsem měla ráda, hezky to v nich vonělo a bylo příjemné v nich pobývat. Ale hrabat se v hlíně nebylo nic pro mne. Nic přitažlivého jsem v tom neviděla.

Tasha se rozhlédla kolem. „Ty skalky támhle mi připadají na údržbu celkem nenáročné. Neboj, naučíš se být bohatá.“

„Možná,“ připustila jsem neochotně. Přesvědčená jsem o tom ale nebyla. „Mám tolik peněz.“

Tasha se usmála. „Tak si kup dům. Kup si *tenhle* dům. Vidím na tobě, že se ti líbí.“

Byla to pravda. Líbil se mi, a moc. Sice byl na mě až moc veliký, ale najednou se mi nechtělo odejít. Měla jsem chuť tu zůstat. Asi bych si ho měla koupit.

„A co pak?“ zeptala jsem se.

Tasha soucitně zavrtěla hlavou. Objala mě kolem ramen. „To je fakt smůla, že nemáš nějaké chudé příbuzné.“

„Aby tu se mnou mohli bydlet?“ Myslela jsem to jako vtip. Ale zase tak vtipné to nebylo. Kdybych měla nějakou rodinu, určitě bych všem nějak pomohla. Bylo by skvělé mít sourozence nebo bratrance, neteře či synovce, kteří by potřebovali kvalitní vzdělání. Jenže moje máma byla adoptovaný jedináček. Její rodiče už umřeli a ona o příbuzných svých adoptivních rodičů nic nevěděla.

Pokud šlo o tátu, pověděla mi, že to byl vztah na jednu noc. Mluvila o tom dost otevřeně. Byl ženatý pilot australského letectva.

Seznámili se v nemocnici v Německu, kde byla na šestitýdenní stáži. On letěl s humanitární pomocí pro OSN do Bosny a utrpěl zranění hlavy, když se jeho letadlo dostalo do palby a on musel nouzově přistát. Jeho kopilot takové štěstí neměl a padl.

Můj biologický otec byl daleko od domova, zraněný a sklíčený. A máma ho v jeho zármutku utěšovala. Strávili spolu víkend, kterého, jak přísahala, nikdy nelitovala. Zejména proto, že díky němu získala mě.

„Hledala jsi je někdy?“ zeptala se Tasha.

Nějak jsem ztratila nit rozhovoru. „Koho?“

„Svou rodinu.“

„Nemyslím si, že je koho hledat.“ Rozhodně jsem neměla v úmyslu komplikovat svému biologickému otci život.

Přesto jsem si na okamžik samu sebe představila, jak pátrám po svých příbuzných. Mohla by to být zábava. Možná moje budoucnost coby bohaté ženy spočívala v řešení záhad. Mohla bych si v pokoji dole zřídit velitelské centrum pátrací agentury. Místa tam bylo spousta.

„Podívej se na některou webovou stránku agentur, které nabízejí vyhledávání příbuzných podle DNA,“ poradila mi Tasha.

Trvalo mi jen půl vteřiny, než jsem se rozhodla, že je to skvělý nápad.

„Není na škodu se něco dozvědět,“ pokračovala. „Pokud se ti nebudou zdát, nemusíš je kontaktovat.“

Pocítila jsem nával vzrušení. Za ním se však skrývala zdravá dávka chladného rozumu. Koho bych tak asi našla? Nějakého bratrance z pátého kolena. To zrovna blízká rodina není.

Přesto...

Seděla jsem v letadle na Aljašku, přesněji do Anchorage. Letěla jsem první třídou, protože Tasha mi řekla,

že tak to bohatí lidé dělají. Nejdřív mi ale řekla, že bohatí lidé si pronajímají soukromá letadla.

To jako vážně? První třída mi dokonale stačila, děkuju pěkně. Měla jsem tu šampaňské a čerstvý pomerančový džus, bíle povlečené polštářky, horké ručníky, jemné croissanty s meruňkovou marmeládou a výčítky svědomí kvůli lidem, namačkaným v ekonomické třídě jako v autobuse.

Vyšlo totiž najevo, že mám bratrance z prvního kolena, tedy pravděpodobně z prvního kolena. Naše DNA se z patnácti procent shodovala. Prý to byla shoda opravdu významná. Jmenoval se Mason Cambridge. Bylo mu pětatřicet let, narodil se na Aljašce a pracoval pro společnost Kodiak Communications se sídlem v Anchorage.

Vyhledala jsem si ho na internetu a našla pár fotek. Na sociálních sítích toho o něm moc nebylo, i když místní tisk se zmiňoval o tom, že se zúčastnil nějakých veřejných akcí. Říkala jsem si, že stát se známým na Aljašce asi nedá moc práce.

Našla jsem jeho adresu, ale žádné telefonní číslo ani e-mail. Věděla jsem, že bych ho nejspíš mohla najít přes Kodiak Communications, ale rozhodla jsem se s ním setkat osobně. Pokud by mě měl poslat do háje, raději bych si s ním krátce popovídala tváří v tvář. Vždyť to byl můj jediný známý příbuzný. Lepší to než neosobní e-mail nebo telefonát, který by smetl ze stolu.

Bylo mi jasné, že riskuji zklamání, že jedu takovou dálku úplně zbytečně. Jenže jsem stejně neměla nic lepšího na práci.

Kupní smlouva na nový dům se měla podepisovat až za pár dní. A Tasha už se mezitím vrátila do Los Angeles.

Trocha dobrodružství mi nemohla uškodit.

Když šlo letadlo na přistání, cítila jsem se dostatečně nakrmená, dostatečně rozmazlená a víc než dostatečně nervózní z toho, že se hodlám bez ohlášení objevit na prahu Masona Cambridge.

Na letišti jsem si pronajala auto a zjistila, že Anchorage je mnohem větší, než jsem čekala, že má centrum s vysokými mrakodrapy, rozlehlá předměstí a zelené plochy a výhledy na okolní hory. Nebýt navigace, lehce bych se ve spleti ulic ztratila.

Cesta mě nakonec zavedla jižně od města a domy brzy zmizely. Na východě se na svazích kopců objevily stromy. Ze západu se na pobřeží valily vlny přílivu.

V trávě vedle dálnice jsem zahlédla lišku. Pak jsem uviděla losa. Když jsem před sebou spatřila dva medvědy přebíhající silnici, málem jsem se otočila a zamířila zpátky na letiště. Na tomto úseku silnice nebyl příliš velký provoz a fantazie se mi rozběhla naplno. Už jsem viděla své malé auto rozbité a zuřivé medvědy grizzly, pokoušející se dostat dovnitř.

Ale pak jsem dorazila na šterkovou cestu a navigace mě vedla na odbočku. Byla jsem vděčná, že auto má pohon na všechny čtyři kola.

Cesta, přestože byla vysypaná šterkem, měla celkem rovný povrch. Klikatila se však mezi vysokými smrky, jedlemi a břízami a já si začala Masona Cambridge představovat jako zarostlého zálesáka, oblečeného v obleku z jelení kůže.

Na dvou novinových fotografiích, které jsem našla, tak nevypadal. Ale možná se jen hodil do gala, když vyrážel jednou za měsíc do města pro zásoby. Tipovala jsem jeho nákup na fazole, slaninu a tvrdý chleba.

Pak jsem vyjela na kopec a stromy nechala za sebou. Šterková cesta končila a vjela jsem na dlážděný povrch.

Překvapilo mě, že kolem najednou vidím svěží trávník posetý upravenými květinovými záhony a sestříhanými keři. Na okrajích se tyčily zvláštní borovice, které splývaly s okolním lesem.

Uprostřed toho všeho stál dům tak velký, až mi to vyrazilo dech.

Byl postavený z mohutných leštěných kmenů, měl vysoká okna, špičaté střechy a kamennou podezdívku.

Tyčil se na trávníku do výšky dvou pater a rozkládal se prostorem ve dvou samostatných křídlech. Vypadal jako pětihvězdičkový hotel. Vlastně mě napadlo, že to nejspíš hotel bude. Před vchodem parkovalo nejméně deset vozidel.

Zaparkovala jsem na konci řady.

Bylo možné, že Mason Cambridge bydlí v hotelu. Bylo to zvláštní, ale proč ne?

Přehodila jsem si kabelku přes rameno, otevřela dveře a vystoupila.

V čerstvém vonícím vzduchu bylo cítit chlad. Poryv větru mi sfoukl vlasy do obličeje. Měla jsem si udělat culík nebo cop.

Bojovala jsem s pocitem, že sem nepatřím. Tohle místo působilo zvláštním tichým dojmem, kde vetřelci nebyli vítáni. Kdybych měla hádat, tipovala bych, že tohle místo patří hodně bohatým a privilegovaným lidem.

Sice jsem teď měla v bance spoustu peněz, ale jako bohatá a privilegovaná jsem se chovat neuměla. Měla jsem na sobě džínsy z obchodního domu a kabelku jsem koupila ve výprodeji za dvacet dolarů. A moje boty, raději ani nemyslet. Byly notně obnošené a lehce odřené, s nízkým podpatkem. Nachodila jsem v nich už hodně kilometrů. Říkala jsem si, že na Aljašku potřebuju boty hlavně pohodlné a praktické.

Připadalo mi, že dům se zvětšuje, jak se k němu blížím. Veranda byla aspoň deset metrů široká a nahoru k obrovským dvoukřídlym dveřím vedlo pět schodů.

Chvíli jsem na ně hleděla a přemýšlela, jestli mám klepat nebo prostě vejít.

Jestli za nimi byla hotelová hala, nikdo by klepání neslyšel.

Pokud to ovšem byl soukromý dům, bylo by vrcholně neslušné a nejspíš i nezákonné jen tak vtrhnout dovnitř.

Zamyslela jsem se a napadlo mě, že pokud je to soukromý dům, budou dveře zamčené.

To by dávalo smysl.

No a jestli jsou odemčené, povedou nejspíš do hotelové recepcce.

Vzala jsem za kliku.

Nebylo zamčeno.

Zatlačila jsem a dveře se lehce otevřely. Nad krásně zařízenou vstupní halou se tyčily trámové stropy.

Šla jsem dovnitř. Prosklenou stěnou naproti vchodu byl nádherný výhled přes útesy až k oceánu. Na jih a východ se rozkládala travnatá louka, které nebylo vidět konec. Přimhouřila jsem oči a zahlédla pasoucí se hnědá zvířata a ohradníky.

Ozval se hluboký mužný hlas: „Hledáte někoho?“

„Ano,“ trhla jsem sebou a zavřela za sebou dveře.

Když jsem se setkala s jeho pohledem, srdce se mi rozbušilo a najednou mi chyběl vzduch.

Udělal pár kroků směrem ke mně a připadal mi jako kočka z džungle, ladně se pohybuující směrem ke své... nevím... kořisti?

Byl drsně pohledný, měl rozčuchané vlasy, intenzivní modré oči, opálení jako od moře a hranatou bradu měl porostlou strništěm. Byl vysoký, se širokými rameny a vyzařovalo z něho sebevědomí. Ztělesněná mužská dokonalost.

Tázavě zvedl obočí. „A kohopak hledáte?“

„Já... ehm...“

Vyčkával a já se cítila čím dál trapněji. „Hledám Masona Cambridge,“ vypravila jsem ze sebe po chvíli.

„Mason o vás ví?“

„Ne. Je tu?“

„Teď právě ne.“

„Ale bydlí tady, ne?“ Rozhlédla jsem se kolem sebe.

Mason Cambridge musel být hodně bohatý, když si mohl dovolit bydlet v takovém hotelu.

Nezdálo se, že bude potřebovat moji finanční pomoc. Trochu mě to zklamalo.

„Tohle je dům Cambridgeových,“ řekl ten muž.

Chvíli trvalo, než mi jeho slova došla.